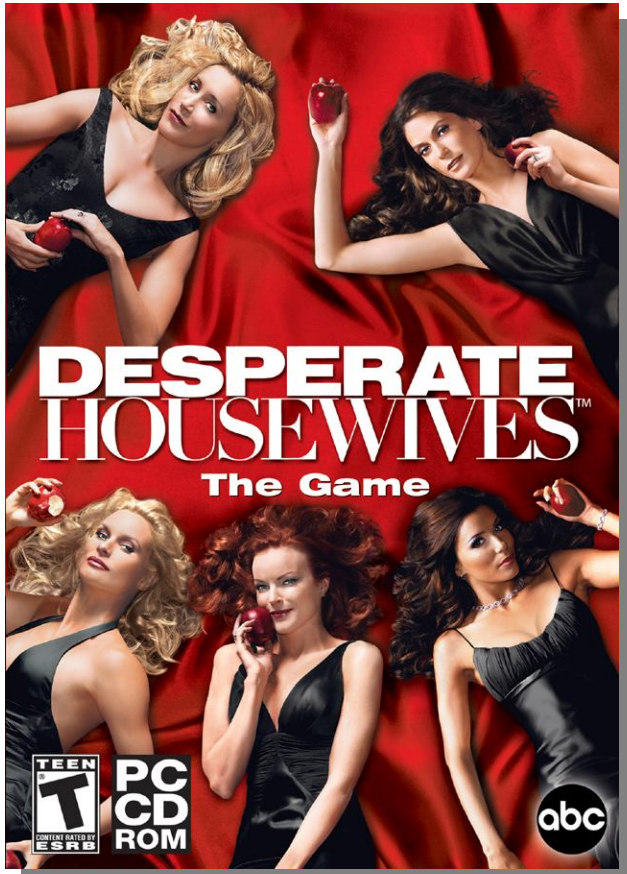

Desperately straight

Samuel A. Chambers

מאמרו של סמואל א. צ'מברס עוסק בעונה הראשונה של הסדרה "עקרות בית נואשות", מאז נכתב כבר עברו הרבה מים בסדרה, אולם עדיין הוא שווה קריאה. צ'מברס פותח את מאמרו בהנחה הבאה: לכאורה הסדרה "עקרות בית נואשות" נראית הכי 'סטרייטית' שאפשר - מצולמת בקליפורניה שטופת השמש, מאוכלסת בדמויות מהמעמד הבינוני-גבוה ולבנות ברובן ככולן (למעט גבי וקרלוס סוליס שהם גם האמידים ביותר), כמה מהשחקנים המרכזיים בה הינם פליטים של אופרות סבון ידועות והיא עצמה עונה למעשה על ההגדרה "אופרת סבון לשעות הלילה".

ועם זאת, חרף העטיפה המיינסטרימית, עקרות בית נואשות, עפ"י צ'מברס, מאתגרת באופן משמעותי את הפוליטיקה המינית והנורמה ההטרסקסואלית. למרות החזות החיצונית, רגעים וחללים קוויריים חבויים ומצויים לאורכה ולרוחבה של ויסטריה לין. לעיתים קרובות הדמויות בתוכנית פועלות באופן כה מאומץ לשמור על הנורמאליות שבתהליך הם חושפים את העבודה על הגינדר ועל נורמות של סקס. דווקא המאמצים של הדמויות לשמור על הדימוי המהוגן של המשפחה הגרעינית מהפרברים חושפת את האופן בו פועל דימוי זה. התוצאה ייחודית שכן, אם עפ"י חוקרים כבאטלר איננו יכולים לצאת מהמערכת שאנו מבקשים לבקר, הרי שהסדרה "עקרות בית נואשות" למעשה מבקרת את המערכת מבלי לצאת ממנה.

צ'מברס מתמקד כדוגמא במשפחתה של ברי ואן דר קמפ, אישה קפוצה, דמויות דמות מ"נשות סטפורד", שנחושה לתחזק בכל מחיר את דימוי עקרת הבית המשולמת והמשפחה הגרעינית למופת. במציאות מתחזקת ברי משפחה שחושפת את הזיוף מאחורי התווית המושלמת - אנדרו, בנה חובב הגברים, המסרב להתחייב לזהות מינית, (אלא אם הוא משתמש בה כדי להיחלץ מצרה). ורקס, בעל שמאחורי חזותו המכובדת מסתתר חובב סאדו מאזו שנעזר בזונה לספק את הפנטזיות המיניות שלו. עצם מסירותה של ברי לדימוי המשפחה הגרעינית המהוגנת הוא שיביא אותה לשתף פעולה עם פנטזיות "מאתגרות סדר" אלה.

למרות המסווה הציני-הומוריסטי הרי ששתי הדמויות, רקס ואנדרו, הוכיחו עצמן כבעלות ערך מוסף: רקס ואן דר קמפ, בשונה אולי מכל דמות חובבת סאדו מאזו שהוצגה לפנינו הינו דמות רצינית ובעלת משקל דרמטי. ככל הנראה הוא הדמות הראשונה חובבת ה-S/M שזוכה לטיפול טלוויזיוני רציני שכזה או לכל הפחות משתייך לרשימה מצומצמת ביותר של דמויות כאלה. הזונה בשירותיה הוא נעזר הינה בעצמה תושבת מכובדת מנשות ויסטירייה לין – חשיפה נוספת של מה שמסתתר מאחורי החזות מהוגנת.

עפ"י ההטרו-נורמאליות זהות הטרוסקסואלית של אדם אינה רק בגדר הנחה אלא היא מצופה ונדרשת ומקודדת לתוך אינספור פרקטיקות המקיפות אותנו (עד לבתי שימוש ולוקרים). עפ"י דויד הלפרין, הדרך הטובה ביותר להטיל ספק בזהות הטרוסקסואלית הוא להכריז עליה. לפיכך כאשר אנדרו, הבן, מכריז על עצמו: "אני לא הומו" כאשר סוזן תופסת אותו ואת חברו ג'סטין בברכה הרי שהצהרה זו מייצרת אפקט הפוך לגמרי מהמצופה. הנשיקה בין אנדרו וג'סטין שעה שהם נתפסים עירומים בברכה הייתה למעשה הנשיקה השישית בלבד ששודרה אי פעם ברשת טלוויזיה, מה גם שההקשר שלה היה נועז במיוחד – שני קטינים עירומים בברכה ללא השגחת מבוגר.

צ'מברס גורס שלא תגר את הנורמות החברתיות מתוך המרכז, "מבפנים", כפי שעושה הסדרה, יש כוח רב יותר מאשר לעשות זאת מהשוליים. כאשר קבוצות רדיקליות מיניות (מהומוסקסואלים ועד לאנשים בלתי נשואים) קוראות תיגר על נורמות חברתיות של התנהגות מינית הרי שהם בסך הכל נוהגים בדיוק כמצופה מהן. לעומת זאת, כאשר מאתגרים נורמות אלה מתוככי המעמד העליון, הלבן והמשפחה והגרעינית הרי שהפוטנציאל לנזק לנורמות החברתיות ול"הטרו-נורמאליות" הוא רציני בהרבה.

מה גם, שבשונה מתוכניות כ"הכני גאים שיש" או "ויל וגרייס" הרי שעקרות בית נואשות פונה לקהל שונה מאוד (כזה שבין היתר ומין הסתם אינו מצפה אוטומטית לתכנים מעין אלה) וגם רחב בהרבה. כך למעשה אנו מוצאים קוויריות בלב ליבה של הנורמה הטרוסקסואלית.

א'ור'ט:ה'ל'מ'ר'י'ט'ר

צ' בר

D_tv25@hotmail.com

ע' קו'ו'ר'י'ת